

age

M

Život je nádherný v každém věku 1/2019

Přivolejme jaro!

8 Hasiči ve školách

14 Neztrácejme víru v lidskou dobrotu

18 Cesty za poznáním
Pozvání na Rabí

Vše, co píš, je jen můj osobní pohled na věci, o kterých cítím potřebu vyprávět, podělit se s každým, koho to zajímá. Je to můj vlastní pohled, byť jsem ke svému poznání dospíval i studiem mnoha poznatků (v rozsahu, jehož jsem byl časově a intelektuálně schopný), rozpomínáním se, řadou rozhovorů i častým mlčením. Netvrdím, že je to tak, nabízím, že takto to vidím, takto jsem poznal a poznávám dál. . .

Mirek Zámečník

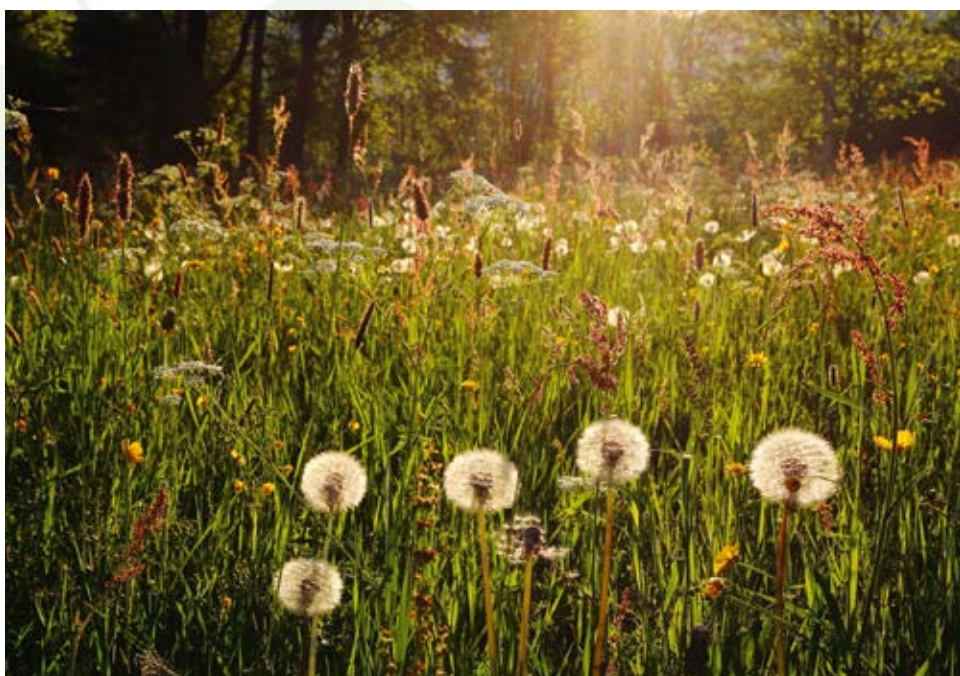
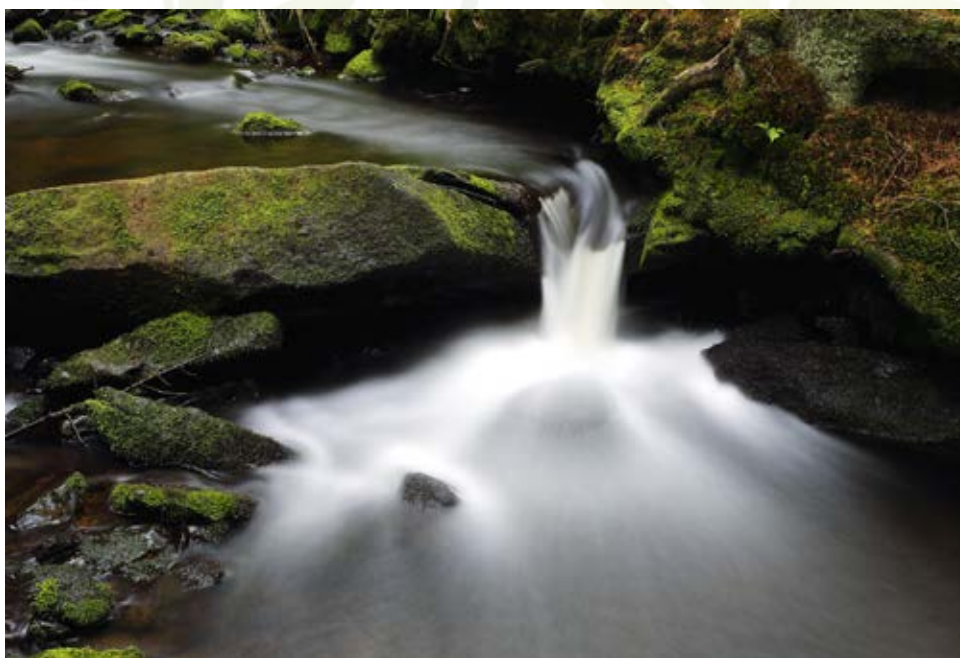
Cesty za poznáním

Pozvání na Rabí

Na Rabí za uplynulých dvacet let již vzniklo mnoho mých expozic. Obrázky bývají nejčastěji zaměřené na Šumavu a oblasti Pošumaví. Zamyšlení a doprovodné akce jsou většinou niterné rozmluvy s duší, z nichž mnohé vznikají právě při toulkách krajinou a ovlivňují nasměrování objektivu. Jsou to vlastně rozpravy či tiché meditace nad tématy našeho světa, nad našimi životy, nad cestami za Poznáním, nad naším Bytím. Mnohdy je součástí výstavy i audiovizuální složka – projekce, práce se světly, se slovem, s přírodními zvuky i hudbou.

Letošní dvě výstavy právě nyní vznikají, z mnoha témat a námětů zvolna krystalizují. Z několika tisíc obrázků vybírám zhruba dvě stovky, které vytvoří kolekci do hradní konírny i sklepení hradního kostela. Z mnoha set črt a zamyšlení vybírám ta, která slovem doprovodí obrázky krajinářské a osloví zejména ty příchozí, kteří se v hloubi duše tvořivě setkávají s otázkami nejhlubšími: kdo jsme, kam směřujeme, co je naším cílem a s mnohými dalšími, pátrající po přesazích našich zdánlivě časově omezených životů.

Jak to, že vidím svět kolem sebe? Vidí to tak každý? A je to tak i ve skutečnosti? Jak by vlastně vypadal svět, kdyby naše oko vnímalo jiné vlnové délky? Jak vlastně ve mně vzniká obraz okolního světa? Kde vzniká? V mysli? Co je to vlastně mysl? Kde se nachází? A má to tak každý stejně? A s ní se už narodíme? A co v ní je na počátku? A co to je pocit „já“, kde ten se bere? A má ho každý? A...?

Nekonečné množství otázek mne provázelo od dětských let, kdy jsem se poprvé začal takto (byť tenkrát neuměle) tázat. Ptal jsem se dospělých, ale přicházely odpovědi tuze mělké a častěji poučení, že mám být normální a mít normální otázky a řešit normální věci jako druzí, jako třeba Pavel. A tak jsem se nakonec přestal ptát a hledal si sám tiše a napořád. Přijal jsem vlastně roli pozorovatele, který zeširoka sleduje všechno pozoruhodné kolem sebe a sbírá kamínky do vytvářené mozaiky. A není jen pozorovatelem kdesi v koutě či na kopci, ale je zapojený do mnohého jako ostatní, nikdo vlastně ani neví, čím vším se ve své mysli zabývá.

Tenkrát, před lety, byl náš svět přeplněný materialistickou filozofií, pro vše ostatní byla spíš jen slova pohrdání. O to víc mne lákalo pronikat do zapovídaných tajuplných oblastí. A bylo to nsnadné. Žádné knihy na to téma, internet či jiné zdroje. A pokud jsem jako vzácnost dostal nějaký pozoruhodný text, byla to stěží čitelná kopie, několikrátý průklep z psacího stroje (kdo dnes ví, co to byl průklepový papír, kopírák či psací stroj). O to více bylo důležité pozorovat svět kolem sebe a uvědomovat si, nahlížet hlouběji a porovnávat viděné s dosud poznaným, přečteným, slyšeným, tušeným.

Jediný důvod pro existenci času je ten, aby všechno neproběhlo najednou.

Albert Einstein

Sbírání kamínků

Mnoho času jsem věnoval pročítání textů z Bible a textů o Bibli. Zejména začátek Starého zákona a evangelia z Nového zákona. Rozmlouval jsem o mnohém se znalci, s faráři různých církví, ale Boha pro mne přijatelného jsem nenašel. Vše se ve mně pralo se stále nabízenou představou, že je Bůh kdesi za svým dílem, zejména to, že je to bytost (nad bytostmi). Tehdy jsem pochopil, že ho mám hledat ne za tím vším, ale v tom všem. A je-li v tom všem, pak je i ve skále a ve vodě a ve stromu a v zajíci a v člověku? To bylo pozoruhodné poznání. Ale jak tam je? A jak to přijde, že člověk po zajíci střílí - Bůh po Bohu? Vlastně někdy i člověk po člověku?! A je-li v zajíci a v člověku, pak tedy i ve mně?! Ale kde ve mně? Jak to je?

Odpověď na tuhle otázku přišla až za mnoho let, do té doby bylo třeba posbírat ještě hodně kamínků a z hromádky posbíraných vytřídit falešné, podstrčené, nepravé a ponechat si jenom ty ryzí a s nimi si zvolna sestavovat mozaiku. Zvolna a trpělivě a netlačit na kamínky - násilně nevhodně vložený by zabíral místo správnému a jinde by chyběl!

V jedné z knih mne zaujala věta: „Udržujte svůj myšlenkový krb čistý.“ Pochopil jsem ji až časem. Že jde o čistotu v mysli, ryzost. Snažit se o to u sebe a přijímat jen od těch, kteří to také tak činí. Od těch, kterým lze věřit. Od těch, kteří

Miroslav Zámečník (66)

Vystudoval kybernetiku a působí ve zdravotnictví v oblasti informatiky. Je však především nadšený vypravěč slovy a obrázky. K jeho vášním patří fotografování, v poslední době připravuje každý druhý rok novou výstavu nebo audiovizuální představení. Několik jeho výstav jsme mohli vidět na hradě Rabí. Letos v létě si tam budete moci prohlédnout další. Více informací získáte na www.obrazkyprodusi.cz.

nejen něco sdělují, ale také to tak i cele žijí a na nic si přitom nehrají, jsou čistí a opravdichtí. Je jich nemnoho, ale jsou a je darem je potkat. A pro čisté dary je nutno se čistě nabídnout a něco pro to udělat.

Srdce a rozum

Vzpomínám, jak kdysi bylo náročně rekonstruováno tábořské Husitské muzeum. To jsme byli ještě studenti. Vytvořili tam řadu nových expozic, výtvarných děl, zapojili promítací techniku a další vymoženosti v té době úžasné. Byl jsem tam s kamarádem, který maloval, a s kamarádkou z rodiny výtvarníků, obou jsem si tuze vážil. Cestou domů jsme si sdělovali postřehy, oni

dva povídali o obrazech a exponátech, já o fotografiích a projekcích. Kamarádka konstatovala, jak si každý povšiml něčeho jiného a jak jsem si více všiml věcí technických než oni. Tehdy jsem si prvně uvědomil, že i když jsme všichni prošli stejnou výstavu, přesto jsme každý viděli něco jiného. Jak si každý filtrujeme viděné podle svého zájmu, podle toho, jací jsme, jak vnímáme, myslíme, co vidět chceme a co vědomě či nevědomě míváme. A tehdy jsem pocítil potřebu proniknout i více do vidění a prožívání malířů, výtvarníků, hudebníků, básníků. Dnes vím, že to byl počátek cíleného vyvažování vnímání rozumem a srdcem a že to bylo a je tuze důležité. Obojí musí být v rovnováze. Srdce i rozum.

Povšimněme si, že když lidé říkají „já si myslím“, většinou přiblíží ruku k hlavě, jen výjimečně se někdo dotkne oblasti srdce. Tohle je charakteristické pro naši současnou dobu.

Nějaký čas trvalo, než jsem pochopil, že se nemám zabývat egy druhých, ale jen tím svým a rozpouštět ho zvolna a nenásilně a důsledně, ale ne cele, protože jeho jistou část k životu ve hmotě potřebujeme (ale nesmíme mu sloužit). Vzpomínám, jak jsem si skrze ego uvědomil, že je to vlastně jen způsob našeho myšlení, že jsou to naše vlastnosti, které vedou k tomu, že tak vnímáme svět kolem nás a sebe v něm, že tak vytváříme příslušné myšlenky a z nich pak plynou naše činy a z našich činů plyne zpětná vazba směrem k nám a ta způsobuje pozvolné

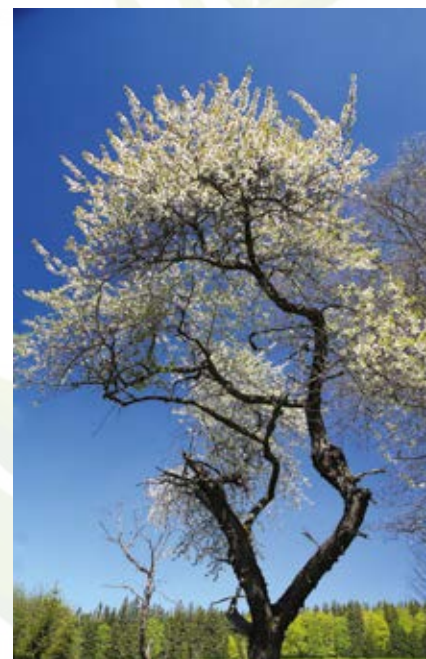
změny v nás skrze naše prožitky a vše se stále dokola opakuje.

Vybavuje se mi, že přemítání o myšlenkách vedlo k pochopení, že vlastně úplně všechno se děje v mysli a že zde fungují úžasné zákonitosti, které je cenné odhalit a pochopit a přijmout. Uvědomil jsem si, že ve své podstatě je vše prostinké. Jde jen a pouze o obsah naší mysli, který je kvalitou přímo úměrný míře našeho poznání, míře probuzení našeho srdce. Jak prostinké a jak v praxi těžké.

Vzpomínám... Vybavuji si... Uvědomuji si...

Jsou to spousty různých myšlenek, črt, vzpomínek, které přicházejí v naději, že je zapíšu v chronologickém zatřídění jako osobní svědectví o cestě za poznáváním podstaty našeho světa. Nezapíšu. Bylo by to tuze dlouhé. Kdo by se s tím chtěl vypisovat? A kdo by to četl? Rád o tom všem povím tomu, kdo by si chtěl povídat. A možná zapíšu něco z toho jen tak jako jednotlivé črty, různé postřehy, tak jak přicházejí, bez ohledu na jejich pořadí a další souvislosti. Třeba mne to bude bavit víc a bude to čtivější. Bude to vlastně takové povídání si. Vnitřní rozhovor, jaký znám a mám rád i při svých tichých fotografických toulkách hraniční divokou Šumavou. A jaký se vám pokusím předat letos v létě na Rabí. Výstavy teprve připravuji, ale již vím, že zahájení bude 22. června ve 13 hodin. Jste zváni.

Foto a text: Miroslav Zámečník

Smysl a cíl života

Malíř Jan Zrzavý si poznamenal: „Smysl a cíl života, nejvyšší jeho moudrost a pravda je krásna.“ Já bych ke slovu „krásna“ připojil slovo „láska“.

Ilustrace: Shutterstock